

και τὸ μεγάλο πνίξιμο
ποῦ πρέπει νὰ 'χει κανεὶς
ποῦ προσπαθεῖ νὰ καταπιεῖ
τὸν κόσμο του
ὅταν ἕνα ζῶο πεθαίνει
τὸ πνίξιμό του δὲν εἶναι γέλιο
δὲ δουλεύει
ὡς τὸν ἄνθρωπο ποῦ ξεχνᾷ
τὸ κλειδί του
ξέρει πὼς δὲν ὑπάρχει πόρτα
περπατάει μέσα του
μὲ τὴν κοιλιὰ γεμάτη
τ' αὐτὰ στητὰ ἀπὸ βεβαιότητα

Λοὺ Λίτσιτς (1938)

Μεθυσμένος, δυὸ ἀπογεύματα

Μεθυσμένος, δυὸ ἀπογεύματα
ἔμαι ἕνα δέντρο ποῦ τρελάθηκα γιατί οἱ
μπελεγμένες μου ρίζες
ἄγγιξαν τέλος γλυκὸ νερό.

Στὸ θρόνου πάνω στὸ μονοπάτι ποῦ φεύγει ἀπ'
τὸ σπίτι της
εἶμαι τυφλὸς ἀπὸ χαρὰ.
Τὰ μάτια της πλέουν στίς φλέβες μου σὰ μ'
κρά μαύρα ψάρια
σ' ἕνα στενὸ ρέμα.

Ὡ θὰ μένω ἐδῶ γιὰ πάντα
ὅλο ψηλώνοντας
μὲ χιόνια μὲς στὰ μαλλιά μου.

Σκέφτομαι τὸ Σικάγο καὶ ὅ,τι ἐπιζητῶ

Στοὺς ἥσιους τῶν παλιῶν οἰκοδομημάτων, τ'
ἀνθρώπινα σώματα ἀνοίγουν κι ἄγγιζον-
ται ἀπόθυμα, σὰ βιβλία προσειχθῆς.

Κοντὰ στὰ μίλλς, εἶναι μηχανεὲς ταμείου ποῦ
γυαλλίζουν στὸ ἀμυδρὸ φῶς
τῶν μάρ, ἀπαθεῖς ὡς κρᾶνη στρατιωτῶν στ'
σταύρωσι.

Στὸ μάρκος τῶν γραμμῶν τοῦ τραίνου βλέπω
παράθυρα φτωχῶν ἀνθρώπων
ποῦ ἀνοίγουν σὲ μιὰ κενὴ αἰωνιότητα ὡς τὰ
σκοτισμένα στόματα τῶν νεκρῶν.

Ὅμως, κρυμμένα στίς ἄλλες τὰ παιδιά ἐκτε-
λοῦν τίς παράξενες λατρεῖες τους
μπροστὰ στίς μικρὲς ἐκκλησίες ἀπὸ ἀπομα-
γούδια καὶ χιόνι.

Τσάρλς Σίμικ (1938)

Φτώχεια

Ὅταν κοιτάζω τὴ φτώχεια μου:
Τίς μπότες μου καὶ τὴν κοιλιὰ τῆς γυναίκας
μου,
Τὸ ποῦντι τὸ πιασμένο στὴν λαγίδα
Καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ μου ἐνθὸ κοιμάτων,

Ἦξερα πὼς τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μὲ πληγώ-
σει.

Μπορῶ νὰ κινήσω μέσα στὴ νύχτα
Χωρὶς ἔλπιδα,
Χωρὶς διεύθυνση.

Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μὲ πληγώσει πιά,
Ξέρον πὼς ζῶ.

Ἔβγα ἕνα δώρο
Ποῦ πᾶ δι' φοβᾶμαι
Ν' ἀνοίξω.

Ὁ ἄνεμος

Ὅταν μ' ἄγγιξεις, ἄγγιζεις
Τὴ χώρα ποῦ σ' ἐξόρισε

Πόλεμος

Τὸ τριμῆμο χέρι μιᾶς γυναίκας
Κατεβαίνει τὸν κατάλογο τῶν ἀπωλειῶν.

Ὁ κατάλογος εἶναι μακρὸς.

Ὅλον μας τὰ ὀνόματα εἶναι μέσα.

Χίλια χρόνια μὲ τὴ μοναξιά

Πρὸς τὸ θρόνου
Ὅταν παῖτι τὸ χιόνι
Τὰ σώματα μας ὑψώνονται
Ψηλά πάνω ἀπ' τὴ γῆ
Μέσα σ' αὐτὸ το δίχως ἦχο διάστημα
Ὅπου οὔτε τὸ γαῖσιμα σκεπασθ'
Ὅτε ἡ φωνὴ σου εἶναι φτάνει.

Ἐγώματ' ὡς τοὺς παλιούς θαλασσινοὺς:
Τὰ σώματά μας εἶναι ὁ ὠκεανὸς
Κι ἡ ποσὴ εἶναι ἡ δάρκα
Ὁ θῆος ἔχει προβλέψει
Γιὰ τὸ μακρὸ μας κ' ἄγνωστο ταξίδι.

Σαιν Ζερὼ (1940:)

Ποίημα

Ἡ ἀρρογιαλιὰ μὲς κρατᾷται καὶ μὲς κρο-
ζει ἀνάμεσα στὰ ὀντεροπόδα δάχτυλά
Κυλοκαριώτικες τρεβίδες προάγετ' ἀνάμεσα
ποδα σου

Τὴ νύχτα, γινεῖς: αἴφνης δροσιζοῦν τὰ χέρια
Χαμέντες

Ὡ Ναομί

Φιλῶ κάθε κορμί σου, κάθε πρόσωπο

Ποίημα χωρὶς τίτλο

Κρατᾷς ἀπ'τὴ τὴ φωνὴ μου γὰ νὰ τὴ δῶ
σ' ὅ,τι μὲ φοβᾶται